

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristo-pne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Taafejeva politika zavisna od zveze z Nemčijo!

Francija in Rusija sta v čudnih razmerah z Velikonemčijo. Kakor se zdi poslednji primerno, zropota zdaj proti Francozom, zdaj proti Rusom, in je v tem pogledu podobna vulkanu, ki svojevoljno izmeta lavo zdaj na levo, zdaj na desno. Z vulkanom je Velikonemčija glede na Francosko in Rusko primerjati tudi zategadelj, ker poprek in, recimo, več del vsakega leta pusti veliki kancelar obe navedeni državi pri miru in ima mej letom samo hudomušne trenutke, v katerih izpusti svoj blisk in grom ali proti zahodu, ali proti vzhodu, ali pa na obe strani h kratu.

Tako se je zgodilo tudi pred dvema tednoma, ravno ko je imel avstrijski zunanji minister grof Kalnoky obiskati kneza Bismarcka v Kissingenu. Ravno iste dni je kar švigalo strel iz novin, ki so v Velikonemčiji in v Avstriji v stalni službi Bismarckovi za plačo ali pa tudi brez plače. Ponavljala se je prikazen, da Bismarckovi interesi spravijo v malo dneh, kakor na zaukaz ves nemško novinarski aparat tudi v Avstriji po konci. Postrežnost je bila tako velikanska, da se ji neso mogli odtegniti tudi nemško-konservativni listi, morda z malimi izjemami. Nam pa je vse vedenje napravilo utis, kakor da bi hotel Bismarck v tem hipu posebe pritiskati na Avstrijo, da se mu uda za namer, katere je hotel doseči ob tej priliki. Dokazavati je hotel, kakor da bi bilo silno potrebno, da se mu Avstrija pridruži in mu ostane zvesta tudi nadalje koliko, kolikor zahtevajo veliknemški interesi, in ravno iz te naglo prouzročene novinarske komedije sklepamo mi, da je videl Bismarck ali nekako obotavljanje, ali pa da je dvomil, pridruži se mu li Avstrija brezpogojno in v vsem obsegu njegovih namer. Možno je torej sklepati iz te zunanjosti in pa iz intimnosti, ki se je isto tako razodevala na zunaj tudi v Gasteinu, da pomenja ponovljena zveza z Nemčijo še nekaj več, nego golo ponovilo.

Nam pa je zdaj pokazati, kako avstrijski Nemci zase porabljajo ponovljenje zveze Avstrije z Velikonemčijo. O liberalnih in strogo nacionalnih Nemcih

se ve da ni mnogo omenti, kajti o teh je znano, da bi Avstrijo spravili rajši danes nego jutri ne samo državno-gospodarsko, ampak tudi politično v zavisnost in vazalsko podredbo Velikonemčije. „N. F. Pr.“ je kako pa da, tudi ob tej priliki „klasična“ v svojih izvajanjih. Ona pravi, da „shod v Gasteinu je jako razveseliven sosebno za avstrijske Nemce, češ ker dokazuje, da avstrijska politika ostane nepremično v svojem zgodovinskem tiru, in češ da Avstriji kaže, kako ji je iskati moč in podporo v nemškem narodu (sc. v naši državi prebivajočim).“ Iz tega je spoznati, kako nemški liberalci še vedno upajo, da jim nemška zveza z Avstrijo prinese zopet tudi formalno gospodstvo nad drugimi narodi naše države. Kolikor tesneje se Avstrija oklene Pruskonemške, toliko več razlogov bi imeli po tej logiki nemški liberalci, tlačiti nenemške narode v Avstriji.

Vsa druga pa je logika onih nemških konservativcev, kateri poslušajo, ali bi imeli poslušati glas nemškega Dunajskega tednika „Politische Fragmente“. Ta list prek in prek zaresen, govori tudi v resnici za sporazumljenje z drugimi narodi, samo da je nasproti Slovanom tudi on preskop in da noče nikdar pokazati onih mej, do katerih bi se udali konservativci, da bi se zadovoljili Slovani. Dne 2. avgusta v št. 31. t. l. pa je objavil ravno ta list članek „Avstrija in Nemčija“, s katerim lahko primemo njegovo doslednost ali nedoslednost in pa ministerstvo Taafejevo. V tem članku, ki je, kakor se nam zdi, nastal tudi vsled groma, ki se je na Bismarckovo željo razlegal proti Rusiji in Franciji iz Nemčije in Avstrije, v tem sestavku, pravimo, dokazuje se nevarnost, ki preti Nemčiji od Francije in Rusije, Avstriji pa od Rusije in Italije, vsled tega, da se je obema državama držati strogo stare zveze v svoje varstvo in v ohranjenje občega miru. Skupne interese da imata obe državi tudi v gospodarskem oziru; kajti Nemčija je bolj obrtna, Avstrija pa bolj poljedelska država, in tako se podpirata obe vzajemno. Kar se pa dostaje tega, da sta obe državi tako rekoč v carinski vojski (Zollkrieg), nu to pa je „zgoli fiskalski moment, ki je obema državama skupen. Nemčija potrebuje denarja, Avstrija pa tudi“, zato jem-

ljeta obe državi carino, kolikor je moreta, in ravno zaradi tega tudi ni možno, da bi se dosegla nemško-avstrijska carinska zveza, ne glede na državno-pravno težavo, ki bi stala nasproti temu, da bi se praktično izvršila taka carinska unija.

Ta argument priporočamo desnici za bodoča državnozborna zasedanja.

Potem se obrača list proti nemško-nacionalnim šovinistom, ki pravijo, da nemško-avstrijska (sc. politična) zveza ni možna za dalje časa zaradi narodnostnega vprašanja, če ne gospodujejo izključno Nemci v Avstriji. „To pa je kriv sklep“, trdi list nadalje in pravi doslovno: „Nemško-narodna Avstrija poleg nemške nacionalne države ni možna, ravno tako ne, kakor morda slovansko-narodna država poleg velikega ruskega cesarstva. V tem pogledu naj se največi Nemci mej Nemci v Avstriji nikar ne motijo. Izključno nemško-narodno gospodstvo v Avstriji bi prouzročilo zopet stare gospodre, ki so bili toliko časa na škodo nemškemu narodu mej Avstrijo in Prusijo. Kopernenje po prvenstvu bi zopet nastalo, ker dve enakovrstni narodni državi ne moreta trpeti poleg sebe druga druge.“

Ta okolščina je tudi bistven vzrok, da tako hladno (?) opažajo v Nemčiji narodne boje v Avstriji, in da nemška vlada celo pospešuje (favorizira) sedanjo notranjo avstrijsko politiko. V Berlinu mislijo dalje, nego na bolesta upitja naših nemških nacionalcev.

Ondi potrebujejo tako Avstrijo, v kateri ni nobenega naroda nezadovoljnega, in morda ondi še celo radi vidijo, ako se zadovolje ti narodi na škodo Nemcem. Kajti, avstrijski Nemci se poštevaajo v Berlinu vedno kot zanesljivi, ko bi prišlo do mejnarodnih zmešnjav mej zavezanimi Avstro-Ogersko in Nemčijo in kako drugo državo. Ne mogli bi se pa zanašati toliko na slovanske in madjarske narodnosti, ko bi se te tlačile Nemcem na korist. Na to bi morali gledati v nemško-narodnih krogih, predno se obračajo s svojimi boleznimi kriki do vesoljne matere Germanije. Avstrijski Nemci se morajo postaviti na lastne noge, da branijo svojo narodnost. Čez mejo za nje ni pomoči, ker veliko nemško cesarstvo potrebuje za svojo

LISTEK.

Strogi sodnik.

(Iz madjarščine prosto poslovenil M. Č.)

(Dalje.)

III.

Ko je drugo jutro sovražnik šotorišče napal, stala je mala četa že na določenem prostoru in čakala na znamenje.

Stari general pusti sovražnika blizu na kraj, kjer se ni mogel razprostrti. Zdaj zagrmé topovi od desne in leve. Ko sovražnik vidi, da je mej vskrižnim ognjem, jel se je pomikati nazaj. Krvavi boj se je vnel, a krvavejši postal je še le, ko so na pričakovano znamenje konjiki, katerim je bil Lasko načelnik, prigmeli sovražniku za hrbet in mu pot zaprli.

Z vso silo se vrže sovražnik na konjike. Začetkoma so ti trdno stali in borili se kakor levi, vendar pa neso mogli dalje časa temu silnemu navalu se braniti, ter so se začeli nazaj pomikati. Stari general svojim očem ni zaupal, ko je videl, da se njegovega sina četa ni mogla obdržati. „Ne-

mogoče! — Laskovi ljudje, najhrabrejši cele armade! — Grom in strela! četrt ure še in sovražnik ima pot odprto, da se reši!...“

Vendar! — V tem odločilnem trenutku pridirja Lasko na urnem konji na borišče.

„Naprej otroci! Naprej!“ zakliče konjikom ter se zakadi naravnost v sredino nasprotnika. Kakor da bi bil nov duh vojake oživel, planejo za njim. Zopet so sovražnika porinili nazaj na prejšnji prostor, kjer se mej navskrižnim ognjem in zaradi majhnega prostora ni mogel z uspehom bojevati.

Krvava bitka bila je odločena, vrste sovražnika so konjiki v sredini prodrli. Obupnost in strah ga je preletel, čete so se razkropile in urno je bežal sovražnik, da se reši, komur je bilo še mogoče.

Lasko bil je petkrat ranjen.

A najostrejšo in najglobejšo rano imel je pa v srci in na to je še mislil in le to samo še čutil.

Vse druge rane ozdravi čas, a ta bolela bode do smrti.

Vsi, kateri so bili v boji v bližini njega, si neso mogli njegove hrabrosti in besne predznosti razlagati. Jednoglasno so trdili, da more le človek

tako bojevati se, kateri v boji smrti išče. Kjer so krogle najbolj žvižgale, — kjer je najbolj žela smrt, tam so videli kapitana Lasko brez prenehanja po sovražnih kih udrihati.

Vsakdo se je težko priborjene zmage veselil, samo dva moža ne.

Prvi je bil general; drugi — kapitan Lasko!

* * *

Nekaj ur po tej krvavi zmagi postavila se je vsa armada v vrste. General v paradni obleki prijezdi pred nje in zapove, da se postavijo v čveterogelnik. Nikdo ni mogel tega ravnanja zapopasti. Častniki postavijo se v sredino.

„Vojaki,“ ogovori jih stari vojskovodja — bilo je vse tiho in mirno — „vsprejmite mojo zahvalo za priboreno zmago. Ukazal sem vam, zbrati se za to, da najhrabrejši mej vami v imenu domovine obdarim. Gospodje častniki! kdo mej vami je najprvi vreden znamenja zasluge?“

Jednoglasno imenovali so njegovega sina.

„Kapitan Lasko naj stopi naprej!“

Lasko, — bled ko smrt, komaj spoznati, — stopi predenj. Brez besede pripne mu general častno znamenje na prsi. Kako se je tresla roka očetova.

zunanjo politiko, — da rekli bi celo za svoj obstoj — in tega vendar gotovo nečje izpodkopati nemški nacionalci, — Nemčija torej potrebuje avstro-ogersko monarhijo v njeni celoti z zadovoljnimi narodi, ne pa nemško-narodne Avstrije z nezadovoljnimi slovanskimi in madjarskimi narodi.“

Tako tedaj besedujejo „Politische Fragmente“ in mi z začudenjem vprašamo, zakaj ne delajo Nemci pred vsem na to, da bi se nemški narodi zadovoljili; saj je drugače po tej logiki vsak hip Velikonečija v nevarnosti. Zakaj pred vsem nemški konservativci ne skrbé, da bi se ti narodi pomirili? Saj, kakor smo prilično razpravljali na tem mestu, bi bilo celo in ravno konservativcem nemškim na največjo korist, da bi se rešilo narodnostno vprašanje povoljno posebnost za nas Slovane. Saj je v članku v „Politische Fragmente“ povedano, da je Avstrija poljedeljska in kot taka z večine konservativna država, in vendar ostajajo nemški konservativci brez močne ali, rekli bi, brez vsake prave stranke!

Če je res taka, da potrebuje Nemčija sprave z nemškimi narodi v Avstriji, potem je neumljivo, zakaj se Taaffejeva vlada boji Nemcev, kedar bi bilo treba dati Slovanom potrebnih pogojev za narodni obstoj. Po takem grof Taaffe ne ume prave avstrijske politike, ki zahteva na zunaj zadovoljnih narodov; potem je neumljivo njegovo počasno delovanje v narodnostnem pogledu, potem so neumljivi koraki, ki ne kažejo odločnega dela za spravo; potem je konečno neumljivo, zakaj grof Taaffe nakrat ne podeli narodom, česar jim je potreba, da se pomirijo in oprostite narodnih preprirov ter osvobode za uspešno državno in narodno, torej kulturno delovanje.

Ako zahteva Bismarckova politika zadovoljnih avstro-ogerskih narodov, potem je čudno, da ne upliva ista politika na to, da bi se duvalizem zrušil in tako odstranile glavne ovire, da ni Avstrija krepka, kakor bi se okrevala z odstranjenjem duvalizma. Bismarckova politika zahteva zadovoljnih narodov tudi v Transilaviji; kakó je to, da pušča ta politika Madjare na miru, da strahujejo in tlačijo oni ne samo Slovane in Rumune, ampak tudi razmeroma lepo število na Ogerskem naseljenih Nemcev. Ako je Bismarck še ob poljski debati prošlo zimo zatrdil, da opaža gibanje avstrijskih narodov, sosebno pa, da se ozira tudi na narodne prepire mej Nemci in Čehi na Češkem, zakaj se ne ozira tudi na Ogersko, kjer je še veliko hujše, nego na Češkem ali v obče v Cislitaviji? Na Ogerskem je madjarski pritisk neznosen; tam se tlačijo narodi in se izpodkopavajo tla skupni armadi, in vendar se Bismarck ne gane, da bi napravil jednako opomnjo, kakor gledé na Češko.

Nu, pa prenehamo s posledicami, katere iz vajamo iz logike konservativnega lista. Menda smo dovolj dokazali, da je tudi ta list več trdil, nego mu bo prav, kedar se Slovani zaresno poprimejo teh dedukcij. Resnično pa vendar ostane, da zdaj Nemčija Avstrije potrebuje za bodoči svoj program, bolj nego je po mojem mnenji Avstriji za jednako bodočnost koristno. Ali ravno zaradi tega je zdaj železo gorko tudi za avstrijske Slovane: in v resnici se jim ni bati ne vladnih iz-

govorov, ne možkega odločnega postopanja, da vendar dosežejo, kar jim je neobhodno potrebno za obstoj. Zunanja politika je zato ugodna, če jo od kake strani tudi z drugih stališč ugodno opisujejo. Pride čas, ko se veter v Nemčiji zasukne; tedaj bi bilo prepozno. Zatorej je jedino vprašanje to, kako se Slovani odločijo in zedinijo že na to jesen v državnem zboru.

F. Podgornik.

„Bolgarska in Vzhodna Rumelija.“

(Dalje.)

Ob jednom kakor v Panadjurišči, pričel se je bil ustanek tudi v Koprivšici. A grozna osoda prvega mesta preplašila je poštenjake v Koprivšici. Položili so orožje, kolovodje ustanka povezali in je zvezane odpeljali v Plovdiv, proseč za redno turško posadko. A to nesramno dejanje mesta ni rešilo. Na odposlance so Turki streljali, pri tem ubili popa Donča, mesto pa so večkrat otropali, pri tem oskrnili več sto žensk in ubili nad 30 oseb.

Jednako kruta osoda zadela je vsa mesta, katera so se bila ustanka udeležila. V Klisuri ubili so Turki 250 oseb, oropali in požgali 700 hiš, oskrnili 400 žensk, več sto deklic odpeljali in siloma k izlamu preobrnil ter 500 strojev za čiščenje rožnega olja ukrali. V Perušici ubili so Turki do 1500 Bolgarov itd. A vse te krvočelnosti in zverska dejanja presegajo grozovitosti, ki so se po izvestji ameriškega konzula Shuylera dogajale v Bataku:

„Ko je vodja bašibozukov, Ahmed Bej iz Berutine mestu obljubil popolno varnost, udali so se Bolgari, ne da bi bili le edenkrat ustrelili. Jedva pa se je Ahmed polastil vsega orožja, ukazal je nasproti svojej obljudi, naj se vse mesto poruši, prebivalci pa pokoljejo. Le 200 najlepših deklic so posebej pridržali, da so morale zadovoljevati njih pohotnosti, predno so je poklali. Jaz videl sem še njih kosti, katerih se je še meso držalo, katero so psi glodali.“

„Niti jedna hiša v prelepi dolini ni ostala; vse žage in skladišče desek so požgali. Od 8000 ljudi jih je samo 2000 živih ostalo. Celih 6000 ljudi, večinoma žensk in otrok, je tu poginilo in njih gnijoča trupla, tu še sedaj (po 3 mesecih) okolu ležeča, kužijo zduh. Pogled na Batak nam potrjuje vse, kar se je o grozodejstvih Turkov za zadnjega ustanka čulo. Povsod leže človeške kosti, lobanje, okostnice, deloma še v obleki, lobanje deklic z dolgimi kitami. Tu je hiša, v kateri leži pepel 30 pri živem telesu sežganih ljudi; ondu je mesto, kjer so odličnega moža Trandafila na kolec naboli in polagoma na ognji pekli; tu jama polna mrličev, ondu šolsko poslopje, kjer so Turki 200 žensk in otrok sežgali; tu pokopališče, kjer leži 3000 trupel več čevljev na debelo drugo na drugem, ne da bi je zakrivalo v naglici na nje položeno kamenje. Za ta dejanja bil je Ahmed imenovan jushašijem in dobil je „Medždžidé red“.

Še groznejše je izvestje Macgahana, ki konečno pravi: „Odkar sem Batak videl, se o Turkih ne more ničesar pripovedovati, česar bi ne veroval, ničesar, kar bi se mi nemožno ali neverjetno zdelo. Glede grozovitosti je meja, kjer preneha vsaka primera, vsaka mera, vsak izraz in to mejo so Turki

celo prekorčili. Njih grozodejstva ne more nihče nadkriliti.“

Vsega vkupe so Turki 100 mest in vasij razdejali in oropali, po najnižji cenitvi 25.000 ljudi ubili, 12.000 žen in deklet oskrnili in na Turško odpeljali itd. Činitelji teh grozodejstev dobili so nagrade in odlikovanja.

Za srbske vojne bila je Bolgarska mirna, navedena grozodejstva udeležila so bila srčnost. Le nekoliko prostovoljcev udeleževalo se je pri bojih, pri Zajčaru bila je celo 3000 mož broječa bolgarska legija, katero so pa Turki pri Klisuri popolnem razbili. Prostovoljci se neso srečno bojevali in o onih 800 prostovoljcih, ki so pri Akpalanki Hrvatoviču ubežali, smo že govorili.

Ko so Rusi pripravljali se na vojno, sestavili so bolgarsko legijo, ki je z rusko vojsko dne 2. julija pri Svištovu šla preko Dunava in se udeležila prehoda Gurkovega čez Balkane. Ko je moral Gurko nazaj, postavil je bolgarsko legijo na Šipko, kjer se je za petmesečne obrambe hrabro bojevala in uplenila dva turška topa.

Po prvem prehodu Gurkovem čez Balkane ponavljala so se zopet grozodejstva Turkov na južni strani Balkanov, kjer so se bili Bolgari pri prihodu Rusov dvignili. Največ sta trpeli mesti Karlovo in Sopot. Veliko Bolgarov bilo je ubitih, na stotine pa jih je moralo pred vojaška sodišča, katera so jih obsodila na vešala ali pa v prognanstvo v Malo Azijo. Tudi Toroškim Bolgarom se je že huda godila, k sreči so o pravem času kazaki prišli in rešili 700 žensk in otrok iz rok Čerkesov.

Ko je Gurko drugi pot Balkane prekorčil in je bil ves daljni upor Turkov nemogoč, mohamedovci bežali iz južne Bolgarije, boječ se osvete bolgarskih svojih rojakov. Ta bojazen bila je tudi osnovana, kdo bi se tudi ne maščeval za grozodejstva v Bataku, Panadjurišči, Perušici, Koprivšici itd.? Moral bi le vodo imeti v žilah, ne pa krvi. Bolgari so se tudi maščevali in ravnali po načelu „oko za oko, zob za zob“ ter pobili več stotin Turkov, bili bi jih še več, da neso ubežali. San Štefanski mir storil je konec vsem tem žalostnim dogodkom, s tem mirom začenja za Bolgarsko nova doba, doba preroda, ustajenja. (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 20. avgusta.

Časopis „Orlice“ pravi v uvo lnem članku, da naj Čehi nehajo misliti, da je baron Pražak njih deželni minister, ki pazi na njih težnje. Pražak ni nikdar imel tacega upliva, kakor Ziemialkovski. Dokaz temu, da se še ni upal ustopiti v češki klub.

Antisemit Schönerer je na nekem shodu v Proskovici razlagal svoje delovanje v državnem zboru. Pritoževal se je, da njegovih predlogov, ki bi bili v veliko gospodarsko in humanno korist Avstriji, neso hoteli drugi levičarji podpirati. Tratili so čas z nepotrebnimi interpelacijami, če je bil kje kak pretep. Židovski listi so smešili njegovo delovanje; toda on se ne zmeni za to; takoj bi pa odložil mandat, ko bi ga jeli židje hvaliti. Ko je v državnem zboru poslancu Heinrichu zaklical: „Največje zločinstvo je izdajstvo svojega naroda“, so židovski časopisi o tem molčali. Ko bi bil to zaklical kdo iz nemškega kluba, bilo bi se mu vsestransko pri-

Iz vseh grl zagrmé veseli „živio“ klici.

Ko so se vsa imena prebrala in ko je general častna znamenja razdelil, se odmakne na njegovo znamenje jedna stran četveroogelnika nazaj in — dve bateriji pripeljeta se skozi predor ter se postavita v vrsto.

Začuden so se vojaki pogledavali in nobeden ni imel pojma, kaj da hoče stari gospod.

Topovi so se s krogli nabasali, topničarji so zasmodili gobe in radovedno čakali nadaljnega povelja.

Ko je bilo vso v redu, jezdi stari general v sredo in govori:

„Vojaki! prej obdaril sem vašo hrabrost, zdaj pa moram kaznovati tiste, katere imam uzrok to žiti zanemarjenja najsvetejših dolžnostij!“

Ko so se čule te besede, ni bilo ne jednega mej temi utrjenimi in boja vajenimi vojaki, katerega prsi ne bi bile občutile bridkosti teh grozovitih besed. Bile so tako nepričakovane, da se je vsak tresel. Poluglasno začeli so mrmrati: „Saj smo vendar danes svoje dolžnosti izpolnili! Vsak posameznik bil je junak! — Kdo je torej tisti, ki je svojo vojaško dolžnost zanemaril?“

General nadaljuje:

„Hudodelstvo tega moža — in častnika — katerega jaz obtožujem, se ne da opravičiti. Ta vojak je, pozabivši svojo dolžnost in svoj prapor, zapustil tovariše v trenutku največje nevarnosti in se tako bitki odtegnil! Odveč bi bilo, vam omeniti, katera kazen ga pričakuje, a samo to moram obžalovati, da je najprvi mej vami in jedini, katerega moram kaznovati — moj sin.“

Pri teh besedah se vse oči upró v mladega častnika, ki je mirnega obraza poslušal starega generala.

„Gospod kapetan Lasko naj stopi naprej!“ zapové vnovič stari gospod.

Kapetan je ubogal.

„Zdaj“ nadaljuje general, „ne stoji sin pred svojim očetom, ampak hudodelec pred sodnikom. — Vi ste dobili včeraj povelje, preplaviti reko Maroš, da pridete sovražniku za hrbet. Je tako?“

„Da, moj general!“

„Vi ste samo do reke Maroš prijezdili, tam ste vam zaupano poveljstvo odstopili kapetanu Nagyju? Je li to res?“

„Popolnem — —.“

„Potem ste brez mojega dovoljenja zapustili

vojake in odjezdili k Vaši obitelji. Je to res, gospod kapetan?“

„Vse je resnica — vse!“

„Ko se je bitka že pričela in ko so se Vaši vojaki jedino le zato, ker je desni strani manj izurjen vodja bil na čelu, začeli umikati, ste šele Vi prijezdili na borišče. Je li to res?“

„Tudi to je resnica!“

„In zdaj, ko ste pred svojimi tovariši priznali, da ste najsvetejšo dolžnost vojaka prelomili, dovolim vam, da se opravičite!“

„Ne vem besedice, ki bi me opravičila, gospod general!“ odgovori Lasko.

„Tudi najmanjša stvarica ne more opravičiti Vašega dejanja?“ vpraša general mrzlim a melkim glasom.

„Ponavljam: da ne!“

„Storite tudi prav, da tega ne skušate; godé se stvari na svetu, ki se ne dadó nikdar opravičiti. Ne preostaja mi tedaj družega, nego mojo nepreklicljivo razsodbo izreči, ki se glasi: „Ustreliti!“

Ko je vojskovodja te besede izgovoril, postal je bled ko smrt. Obsojenec je mirno stal — ni se ganil.

(Konec prih.)

trjevalo. Čehi so Nemcem mnogo bližje, kakor židje. Če se slovanska lipovina urine v nemški hrast, slednji ne bode poginil, pokončali bi ga pa semitski hrošči. Pravi Nemci bodo v gospodarskem oziru vzajemno postopali z Nemci, da uničijo židovski upliv. Naravno je, da ta govor ni ugajal židovskim časnikarjem. Očitajo sedaj Schönererju, da se je izneveril nemštvu, ker ne odobrava interpelacij zaradi Kuchelbadskih in Kraljevodvorskijh neredov in ker se je izrekel, da je pripravljen v gospodarskih vprašanjih vzajemno delovati z Nemci.

Vnanje države.

Črnogorski knez se je po turškem zastopniku v Cetinji, Djevad paši, zahvalil sultanu, ker je poslal več vojakov na črnogorsko-turško mejo, da bodo vzdrževali red.

Jako bi bilo želeli, da se zboljšajo odnošaji mej **Srbijo** in **Bolgarijo**. Parkrat se je že poročalo, da se pripravlja zblizanje mej tema državama, a vselej se je pokazalo, da so to bile le po-božne želje. Sedaj se zopet govori, da neka vele-vlast posreduje mej Srbijo in Bolgarijo. V kratkem se bodo obnovili diplomatski odnošaji mej Belgradom in Sofijo. Srbska vlada se že pogaja z neko osobo, da bi prevzela srbsko diplomatsko zastopstvo v Sofiji. Sicer je pa še treba počakati, če se ta vest obistini.

Bolgarski narod je jako nevoljen, da je knez privolil v revizijo vzhodnorumelijskega upravnika. Vse stranke so v tem jedine, da se mora ohraniti popolno zjedinenje Bolgarov. Listi vseh strank zahtevajo, da bi se sklicevali tabori, na katerih bi narod protestoval proti temu, da bi se še sklepal kak poseben pravilnik za Vzhodno Rumelijo in narod silil pod igo, katero je lani otesel. Knez je zgubil mnogo zaupanja, ker je imenoval odposlanca v komisijo za revizijo vzhodnorumelijskega upravnika. Bolgarska odposlanca Dimitrov in Mihajlovski sta oba večta turščine in se moreta s turškima odposlancema, Madjid pašo in Abro efendijem, pogajati tudi v turščini. O posvetovanji te komisije ni nič čuti, govori se le, da je Mihajlovski izstopil iz komisije ter so se zaradi tega pretrgala pogajanja. Morda se bodo posvetovanja odložila ad calendas graecas — Turška vlada še vedno neče bolgarskemu eksarhu izročiti berata, da bi imel jednake pravice, kakor drugi pravoslavni škofje.

Nekateri nemški listi sodijo, da se zategadelj tako poudarja po **ruskih** listih, da Rusija hoče ohraniti slobodno delovanje, da bode mogla slobodno postopati proti Angliji, ko bi kaj začela intrigovati na Balkanu. Sodi se pa, da Rusi ne bodo začeli zaradi tega nikakih bojev v Evropi, ampak v Afganistanu, če bode treba. Afgansko mejno vprašanje še ni uravnano, in Rusi lahko najdejo kak povod, da začno boj. Najbrž se bode pa Salisbury varoval, zaplesti se v kako vojno v Aziji, ker imajo Angleži že v Birmi preveč posla.

Odnosaji mej **Rusijo** in **Turčijo** so jako prijateljski, kar kaže to, da je ruski car podelil turškemu ministru vnanjih zadev, Sajd paši, veliki križ reda belega orla.

Kurdi napravljajo **turškim** oblastvom velike neprijetnosti. Nedavno so oropali nekaj ruskih in perzijskih vasij. Ruska in perzijska vlada sta se zaradi tega pritožili pri turški. Poslednja je na to naročila guvernerju Erzerumskemu, da naj strogo pazi na Kurde.

Vest, da misli predsednik **francoske** republike odstopiti, je popolnem izmišljena. Nje namen je bil samo napraviti senzacijo.

Socijalistični listi zahtevajo, da se **belgijska** vlada odločno izreče, ali je voljna izvesti socijalne in politične reforme. Ako ne, se bodo socijalisti z novega spuntali. Najprej bodo pa ustavili delo po vsej deželi.

16. t. m. je nekdo ustrelil v Montevideo na predsednika **urugvajske** republike, ko je ravno stopil v gledališče. Predsednik je lahko ranjen na lici. Razdraženo občinstvo je napadovalca pred gledališčem ubilo.

Dopisi.

Od sv. Jurija na Ščavnici 16. avgusta. (Volilni shod.) Iznad gostilne g. Vaupotiča pla-polale so velike zastave, cesarski dve in slovenska, strelba zadoni, ko naš kandidat za državni zbor, kanonik dr. Lavoslav Gregorec, se bliža od far-rovža. Spremljajo ga g. dekan Simončič, gg. kap-lana domača in g. Ivan Kukovec, deželni posla-nec, pozneje prišel je g. župnik Lorenčič, brat g. A. Lorenčič, g. Davorin Kralj pa s svojimi izvrst-nimi pevci od sv. Antona; ljudstva bilo je veliko zbranega. Izvoli se g. Jarnej Košar, kmet v Jamni za predsednika, ki navzočne v gladki slovenščini pozdravi. Prvič da besedo g. Kukovcu, da poroča o svojem delovanju v deželnem zboru štajerskem. Pravi, da Slovenci v Gradci ne najdemo pravice, ker ondi so liberalci v večini. Ti so vedni sovražniki Sloven-cem, kar so zlasti zadnjič pokazali, jko so slovenskim šolam sklenoli urinoti še hujšega ponemčurjenja, kakor se itak vrši. Govornik se je temu na vso moč upiral in zahteval narodnih šol. Nemci so sicer pri svo-

jem nasilstvu ostali, pa slovenski poslanci so storili svojo dolžnost. G. poslanec omenja, kako je on leta 1877 tirjal slovenskih beril, sedaj jih imamo čet-vero. Škoda po toči storjena se je za Ljutomerski in Gornjeradgonski okraj z odpisovanjem davka po-pravljala, čeravno še dotična postava ni sklenena. Poslanec je to sam priboril; brigal se je tudi za podpore konjerejstvu; posrečilo se mu je tudi za popravljanje Mure niže od Radgone nekaj doseči Železnico od Maribora nad sv. Lenart, od sv. Ju-rija v Ljutomer že merijo, poslanec bode podjetje vsestranski podpiral. (Dobro, živio-klici in pesen: živi, živi duh slovenski.)

Zatem razlaga kandidat dr. Lav. Gregorec svoj program. Zbrani so ga pazno poslušali in odobravali, kako on namerava kmetskemu stanu pomagati iz krempljev razsajajočega kapitala, na-rodu slovenskemu priboriti dejansko obveljavo jed-nakopravnosti, ter Avstriji braniti nezavisnost in celokupnost. (Burni živio-klici; pesen: Slovenec sem.)

G. J. Zupanec, kmet iz Brkovec, navaja več postav in naredeb, ki so za kmetski stan slabe ter pravi, kako mu je kandidat iz srca govoril in be-sede iz ust jemal. Zato se strinja z njegovim pro-gramom. Gospod predsednik prebere dopis g. Božiča od Male nedelje, ki pravi, da so tamošnji volilci z veseljem izvedeli kandidaturu bivšega 10 letnega urednika „Slovenskega Gospodarja“ ter ga bodo jednoglasno volili.

Zatem priporoča še poslanec Kukovec to kan-didaturo v živahnej besedi, na kar zbrani kanonika dr. Gregorca s trikratnim živio-klicem pozdra-vijo kot svojega bodočega zagovornika v državnem zboru.

Predsednik izreče zahvalo poslancu Kukovcu za požrtvovalno delovanje za blagor ljudstva, pri-poroča jednoglasno izvolitev dr. Gregorca in sklene sijajni ta shod s trikratnim živio-klicem na svetlega cesarja.

Iz Kroke 19. avgusta. [Izv. dop.] Iz vsa-cega kraja se čuje o praznjevanji slavnosti rojstnega dne našega presvetlega cesarja. Pri tem tudi naš trg ne zaostaja, kajti po „Ave Mariji“ prejšnjega večera oglasilo se je kakih dvajset topičev in s svo-jim večkratnim odmevanjem oznanilo slavnost pri-hodnjega dne. Ob polu deveti uri pa se je pevsko društvo „Odmev“ vzdignilo iz šolskega poslopja in šlo pred hišo gospoda župana, pred c. kr. žandar-merijsko postajo, pred c. kr. pošto in pred veliko tobakarnico, kjer je z navdušenim glasom cesarsko himno zapelo. Drugi dan so vihrale iz vseh ome-njenih po-lopj, kakor tudi iz šolskega, zastave, in sicer cesarska in narodna trobojnica. Ta dan se je udeležila tudi vsa praznično oblečena šolska mla-dina svete maše, pri kateri je bilo tudi dosti dru-zega ljudstva navzočnega.

Iz Šturij pri Ajdovščini 19. avgusta. [Izv. dop.] Kolera, ta pošast, straši sedaj ljudstvo, da je vse zbegano. Zaman so vsa poučevanja, vsa opominjevanja omikanih ljudij! Ljudstvo le to ver-jame, kar čuje iz svoje sredine. In to je navadno vse izmišljeno! Sosebno tu pri nas v bližini oku-ženih krajev širi se strah pred to boleznijo, da je joj! Kar je pa še najžalostnejše, je, da nižje ljud-stvo zdravnikom ne zaupa, misleč, da imajo nalog, vsakega zbolelega ostrupiti. Še duhovnike zmatra si v zvezi z zdravniki, delajočimi na to, da se ko-likor mogoče ljudij iz sveta spravi. Govoril sem s kmetom, kateri mi je z vso resnostjo pripovedoval, da imajo i gospodje župniki oni strup, kojega morajo v odsotnosti zdravnika dati bolniku, tudi mi je zatrjeval, da ne bi nikakor klical duhovnika v ka-kem nevarnem slučaju. Ubogi župani! Jako težavno bi bilo njih stanje, ako bi nas ta hudi gost obiskal! Glavarstva dajo vsakovrstne ukaze, ne misleč, so li izpeljivi ali ne. V vsakem slučaju so občinski pred-stojniki „mej dvema stoloma“. Ako se strogo drže ukazov oblastnij, imajo sitnosti pri ljudstvu, a v na-sprotnem slučaju kaznovani so kakor zločinci. No, upamo pa, da se bo dalo ljudstvo pomiriti, še bolj pa, da nam za letos kuga prizanese. Bog daj.

Domače stvari.

— (Pri slavnosti na Ptui) bila so ra-zen že imenovanih še naslednja društva po deputa-cijah zastopana: Društvo „Edinost“ iz Središča, Pjevački zbor bogoslovcev iz Zagreba, Ljutomerska čitalnica s pevci, Kmetско društvo iz Ruš pri Ma-riboru, Sevnjska čitalnica, Šoštanjnska čitalnica, Graška in Vrhnjska čitalnica, Posojilnica Celjska in Mariborska.

— („Deutsche Wacht“) in njeni sotrud-niki so zopet v „feuchtfrohlichbeschauliche Selig-keit“, zatorej z velikim srdom in še večjo podlostjo opisujejo pevsko slavnost na Ptui. Opis je poln najfinejših izrazov na pr.: „wind'sche Pfaffendiener“, „Laibacher Edelfalken und Sperber in ihrem Scharf-richterco'stume, die breiten grauen Hüte mit Purans-schweiffedern geziert“, — die windischen Student-lein — drückten sich wie Schafe zusammen“ itd. Vrhunec dobrega okusa pa je dopisnik dosegel s poslov „Urkapitalviechovič“. Brez dvojbe je sotrudnik Celjske „vachterce“ na to besedo vzel izključni privilegij, katerega mu ne zavidamo, marveč kličemo „Prosit!“

— (Nekaj za Anastazija Zelenca ča-stilce.) Ker vemo, da ogromna večina Zelenčevih častilcev njegovih del niti po naslovu, kamo-li po vsebini ne pozna, temveč so se dotične prisiljene slavnosti poprijeli, kakor kakega drugega „sporta“, naj v naslednjem navedemo nekatere stihe, katere je zložil ces. kr. tajni svetnik, ekscelenca grof Auersperg alias Anastazij Zelenec (Ana-stasius Grün). V delu „Der letzte Ritter“ govori smrt ob zibelki cesarja Maksimilijana naslednje stihe:

„Ein König wird er werden, all Eins, ob bö's, ob gut;
Kein König starb auf Erden, der gänzlich rein von Blut. —
Wenn jetzt dies Hirn verdorret, dann brütet's nie davon,
Wie viel der Gräber brauche zum Fundament ein Thron;
Stockt jetzt sein Blut, nie strömt des Volkes Blut dann hin,
Zu färben seinen Purpur, weil er zu blass ihm schien.
Krank ist die ganze Menschheit, an Königen leidet sie.“

Komentar k tem vrstam naj si vsak Zelenčev častilec sam napravi.

— (Drobne vesti.) Za Radeckega spome-nik nabralo se je že blizu 146.000 gld. — Cesar-jevič Rudolf podaril je Josipu Pircherju, ki je zle-zel ob strelovedu na sv. Štefana zvonik in ondi privezal črno-žolto zastavo, 100 gld. — Ravnatelj papirnice na Sušaku pri Reki je preteklo sredo za kolero umrl.

— (Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov) napravi 22. t. m. celodnevni izlet v Škofjo Loko. Zjutraj se odpeljejo z gorenjskim vlakom. Ob devetih sv. maša v farni cerkvi sv. Ja-koba, po opravi skupni zajutrek pri županu go-spodu Sušniku na Štemerjih. Ob 1. uri skupni obed, potem prosta zabava: petje, deklamovanje in dve igri.

— (Uradno izvestje o kolero:) Od polu-noči 18. t. m. do polunoci 19. t. m. jih je v mestu 7 za kolero zbolelo, v okolici 4. Doslej za kolero zbolelo 306, ozdravelo 69, umrlo 187. — Z dežele se naznanjajo novi slučajji: V Ricmanjih 3, v Izoli 7. — Po Beneškem jih je dne 18. t. m. 330 za ko-lero zbolelo, mej temi so najbolj prizadete na-stopne provincije: Videm 26, Padova 71, Verona 56, Treviso 39, Vicenza 73, Rovigo 44.

— (Iz vode potegnili) so pri sv. Marku niže Ptuija žensko, ki je morala biti po obleki so-deč, boljšega stanu. Našli so pri njej 231 gld. denarja.

— (Trgovinski promet s Francijo.) Vsled nastalega tarifnega razpora med Rumunijo in Francijo bilo je francosko carinsko upraviteljstvo koncem vplanskega leta primorano, od nekaterega iz Avstro-Ogerske uvažanega blaga zahtevati potrdilo o izvozu. To določilo je tedaj trgovinsko minister-stvo razglasilo. Kakor pa poroča c. kr. poslaništvo v Parizu, zdaj francoska carinska oblastva z ozirom na mej tem mej Francijo in Rumunijo začasno skleneno trgovinsko pogodbo ne zahtevajo več po-trdila o izvoru pri avstrijskem in ogerskem blagu.

— (Duhovske spremembe v Lavantinski škofiji.) G. Fr. Leber, kaplan v Št. Ilji na Turjaku ostane in novomarnik g. Ivan Pav-lič pride v Galicijo. Novomašnik g. Vid Janže-ković ne pojde v Slivaico, ampak k sv. Štefanu pri Celji.

— (Razpisano) je mesto 2. učitelja na dvo-razrednici v Košani. Plača 400 gld. Prošnje do 15. septembra.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Peterburg 20. avgusta. Pri velikem zajutreku v palači v Krasnem Selu v sredo napil je car na zdravje cesarju avstrijskemu. Godba zasvirala avstrijsko himno.

London 20. avgusta. V gorenji zbornici izjavil Salisbury glede vnanjih zadev, da še ni popolnem odstranjena vsaka skrb, da bi ne bilo nobenega povoda za politične nepravilike. Vlada hoče vse, kar je mogoče storiti, da se zagotov

blaginja prebivalstva v Turčiji, a krepko stoji za Turčije celokupnost. V tem se nadeja podpore zaveznikov in upa, da se ohrani evropski mir.

Gradec 19. avgusta. Graško tramvaj z vsemi vozovi vred kupila Frankobrodsko družba za 400.000 gld.

Reka 19. avgusta. V zadnjih 24 urah tukaj nobeden za kolero zbolel in nobeden umrl.

Rim 19. avgusta. Konkordat za varstvo verskih interesov katolikov v Črnigori podpisala sta včeraj kardinal Jacobini in tajnik kneza črnogorskega.

Razne vesti.

* (Leo Robert Trux), sodelavec Dunajske „Presse“ je v Interlakenu iz družega nadstropja pal na tla in bil kmalu mrtev. Trux bil je še le 34 let star in je veliko dopisoval Praškim listom.

* (Transkaspiska železnica.) Dne 14. julija dospel je prvi vlak pred Merv. Dva dni poprej, ko so bili relsi že do 6 vrst od Merva položeni, šla je deputacija k generalu Anenkovu, čestitat mu kot vodji gradbe in pozdravljat ga. Na predvečer okrasil se je Merv praznično in prebivalcev iz okolice privrelo je na tisoče v mesto. Samih Teke Turkmenov bilo je 5000 konjikov. Vihrajoče zastave na dolgih drogovi označevale so mesta, kjer se bodo Mervske posadke vojaki postavili. Turkmenskih konjikov bilo je toliko, da so zdržema obdajali vse mesto. Mej tem nadaljevalo se je delo na železnici z navoro hitrostjo. Poveljnik general Komarov podal se je s svojim spremstvom na dve vrsti oddaljeni kraj, kjer se je imel tir spojit, kajti tir polagal se je z dveh nasprotnih strani. Ondu stal je že vlak, ki je pripeljal iz Ašabada in Kisil-Arvata povabljeni goste, mej njimi mnogo dam. — Dne 14. julija pripeljali so se v Merv pragi in relsi, ki so bili za dovršitev proge potrebni. Pod poveljstvom polkovnika Alihanova stoječe turkmenske čete, odšle so tudi zjutraj na svoja mesta, da pozdravijo prihajajoči prvi vlak. Ob 10. uri dopoludne postavili so se vojaki Mervske posadke na obeh straneh železnice. Topničarstvo bilo je za pehoto in na utrdbah. Častna straža postavila se je tja, kjer se je imel ustaviti prvi voz. Ob 11. uri dopoludne imel je general Komarov „revue“—jo redne vojske in milice in takoj potem so se vpričo njega in generala Anenkova zvezali relsi. Generala stopila sta v vagon otvorilnega vlaka. Globoka tišina nastane in vlak začne gibati. Ko dospe vlak na točko, kjer so se relsi spojili, zadoni ruska himna, spremljana po burnih klicih vojakov in prebivalstva in po strelu topov. Vlak pomikal se je počasi proti Mervu, kjer se je zasedla velikanska zastava na mestu, kjer bode Mervski kolodvor. Generala Komarov in Anenkov podala sta se potem v šotor, kjer jima je deputacija iz Merva soli in kruha ponudila. V šotoru bil je zjutrek za častnike in povabljeni goste. Vojakom 2. železniškega batalijona priredilo je mesto banket. Zvečer priredili so Mervski častniki bal, na katerem je bilo 200 vabljenih gostov, mej njimi 50 dam. — Transkaspiska železnica podvojila in potrojila bode moč in avtoriteto Rusije po vsej osrednji Aziji.

Vspešni zdravilni vspeh. Vsakršno trganje po hrbtu in udih ter bolečine v členkih vspešno ozdravi mazanje z Moll-ovim „Francoskim žganjem“. Cena steklenice 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštah povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 4 (20—6)

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V **Novo mesto** vsak dan ob 6. uri zjutraj, vsprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.
V **Lukovco** preko Domžal vsak dan ob 7. uri zjutraj.
V **Kočevo** preko Velikih Lašč vsak dan ob 7. uri zjutraj.
V **Kamnik** vsak dan ob 1/5. uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.
V **Polhov gradec** in na **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/5. uri popoldne po letu, ob 2. uri popoldne po zimi.
Na **Ig** vsak dan ob 1/5. uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz **Novoga mesta** vsak dan ob 2. uri popoldne.
Iz **Lukovca** vsak dan ob 5. uri 25 minut popoldne.
Iz **Kočevo** vsak dan ob 6. uri 20 minut popoldne.
Iz **Kamnika** vsak dan ob 9. uri 5 minut popoldne.
Iz **Polhovoga gradca** in **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 minut popoldne.
Iz **Iga** vsak dan ob 8. uri 30 minut zjutraj.

Tujci:

19. avgusta.

Pri **stenu**: Matzel z Dunaja. — pl. Gaupp, pl. Bitterl iz Gradca. — Sonnenschein z Dunaja. — Kohnfelder, dr. Šust iz Trsta.

Pri **zastavi**: Alter z Dunaja. — Gruber iz Gradca. — Breisach z Dunaja. — pl. Haustefu iz Celovca. — Gallo iz Trsta. — Gisecke iz Reke. — Kolerig iz Gorice.

Umrli so v Ljubljani:

18. avgusta: Josip Gole, delavčev sin, 4 leta, Marije Terezije cesta št. 26, za škrlatico.

V deželni bolnici:

16. avgusta: Meta Zupančič, uradnega sluge vdova, 53 let, za pšonom. — Helena Zimerman, delavka, 21 let, za Brightovo boleznijo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Neb.	Mo-krina v mm.
19. avg.	7. zjutraj	734-95 mm.	15-0° C	sl. jz.	obl.	13 00 mm.
	2. pop.	735-22 mm.	17-8° C	sl. vzh.	obl.	
	9. zvečer	735-39 mm.	16-0° C	sl. vzh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 16-3°, za 2-5° pod normalom

Dunajska borza

dné 20. avgusta t. l.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 60	kr.
Srebrna renta	86	40
Zlata renta	121	20
5% marcna renta	102	30
Akcije narodne banke	167	
Kreditne akcije	281	
London	126	
Srebro	—	
Napol	9	99 1/2
C. kr. cekini	5	93
Nemške marke	61	70
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 132	
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 109	50
Ogrska zlata renta 4%	109	50
Ogrska papirna renta 5%	95	70
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50

Dunava r. g. srečke 5%	100 gld	119 gld 75	kr.
Zemlj. obc. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	—	
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	
Prior. oblig. Ferdinandove sev. žele. ce	99	—	
Kreditne srečke	100 g	180	
Rudolfove srečke	10	20	
Akcije anglo-avstr. banke	120	112	10
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v	197	25	

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigo tržnicah knjižica:

Umetno ribarstvo.

Spisal

Ivan Franke.

3 3/4 pôle v 8° s podobami. Mehko vezana stane 50 kr

Krasna domovina naša se svojimi potoki, rekami in jezeri je za umno ribarstvo tako ugodno ustvarjena, kakor ne kmalu kaka druga dežela. Sredstva in pota, kako isto pri nas urediti in upravljati, podaja čislani gospod pisatelj na jako umeven način v gori omenjeni knjižici. Le-ta bode vsakemu, ki ima sredi in skrb za povzdigo narodnega blagostanja, dobro došlo sredstvo, da se o tem predmetu pouči. Priporočujemo torej knjižico osebito vseh čestiti duhovščini, učiteljem in zemljiškim poslužnikom, ker sva uverjena, da jo bodo z velikim zanimanjem prebrali ter iz nje črpali gotovo lepo korist.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

(355—10)

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kržišnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Haldey, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 208 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Dečki

se vsprejmejo na hrano v Prečnih ulicah št. 2, I. nadstropje. Popolna hrana in stanovanje 13 gld. na mesec. (606—1)

Trgovskega učenca,

zmožnega slovenskega in nemškega jezika, vsprejme v svojo prodajalnico z mešanim blagom

Julijan Gradišnik,

(604—2) na Vranskem pri Celji.

Svarilo pred ponarejanjem!

Namesto

prodaja

se občinstvu pogostem **druga voda** v Giesshüblerskih in drugih steklenicah ali pa tudi zmešana z vinom kot pravi Giesshübler.

Samo **točno** pazenje na **nepokvarjen** originalni zapor, **I° zamašek z na strani užganim** in postavno varovani **napisni listek** „Mattoni's Giesshübler“ more obvarovati pred sleparijo, kakor tudi pred škodo.

Konstatovana ponarejanja se bodo po novem obrtnem redu sodniško zasledovala ter objavila imena ponarejalcev; kupovalci moje kisline se v lastnem interesu prosijo, naznaniti mi take slučaje.

HEINRICH MATTONI, Giesshübl-Puchstein.

(565—3)